

날씨가
좋으면
|
찾아가겠어요

เมื่อท้องฟ้าแจ่มใส ฉันจะออกไปพบเธอ

I'll Find You on a Beautiful Day

ฉบับ
ทดลองอ่าน

곳 나 잇
책 방

이 도 우
오 도 우

นวนิยายรักอบอุ่นหัวใจที่สร้างเป็นซีรีส์เกาหลี
When the Weather is Fine

นิภารัตน์ รุ่งรังษี แปล

Bibli'

ไฮดูเฮาส์

รถเมล์กำลังเคลื่อนผ่านท้องทุ่งแห่งเมืองฮเยช็อนที่มี
น้ำค้างแข็งเกาะกุม เมืองที่มีภูเขามากมาย แสงแดดอ่อนๆ บรรยากาศ
ที่นอกหน้าต่างรถช่างไร้สีสิ้นเหมือนรูปฟิล์มสีซีดจาง

แฮว็อนพึงกรอบหน้าต่างพร้อมกับจ้องมองโทรศัพท์
มือถือก่อนจะปิดมัน ในข่าวพูดถึงการเกิดหิมะตกที่ทะเลทรายสะฮารา
เนินทรายขาวโพลนที่ปรากฏในภาพข่าว ไม่สิ แม้เนินหิมะนั้นจะ
น่าประหลาดใจเพียงใด แต่เพราะฤดูหนาวนี้คลื่นความหนาวเย็น
แปรปรวนเป็นพิเศษ ดังนั้นถึงทะเลทรายจะมีหิมะตกก็ไม่ใช่ว่าสภาพ
อากาศที่แปลกประหลาดอะไร

รถเมล์เคลื่อนผ่านไร่นาที่แข็งเป็นน้ำแข็ง มุ่งหน้าเข้า
สู่หมู่บ้านทุกฮย็อนที่คุ้นตา ก้อนมาร์ชเมลโลว์สีขาวเกลือกกลิ้ง
ไปมาอยู่บนทุ่งนากว้างใหญ่ มันคือถังหมักฟางข้าวที่เหลือจาก
การเก็บเกี่ยว ว่าแต่มันเรียกว่าอะไรกันนะ เธอเคยได้ยินแต่ก็
นึกไม่ออก แฮว็อนลองเดาอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเลื่อนสายตาไปยัง
ลานสเกตคันทันนาที่เห็นอยู่ไกลลิบ ถัดไปคือป้ายรถเมล์

เมื่อไม่กี่วันก่อนเธอตื่นขึ้นมาตอนเช้ามืด แฮว็อนแทบ

จะระเบิดเสียงร้องให้ออกมาในทันที การโศกเศร้าอย่างไร้เหตุผล หรือการระเบิดเสียงร้องให้ออกมาไม่ใช่เรื่องที่ดี และเธอก็ไม่ชอบเลย เพราะการรู้สึกอ่อนไหวกลางดึกเป็นหลักฐานของความอ่อนแอ ไม่ดี เธอผิดที่เรียกมันว่าการโศกเศร้าอย่างไร้เหตุผล หากลองทาบมือที่อกแล้วล้วงเข้าไปในใจของเธอ อันที่จริงเธอเองก็รู้เหตุผลดี แต่เพราะไม่อยากยอมรับและอยากมองข้ามไป เธอจึงสร้างไม่รับรู้ไปเสีย

พอแฮว็อนจบจากมหาวิทยาลัยศิลปะ เธอก็ทำงานเป็นอาจารย์สอนที่สถาบันติวสอบเข้ามหาวิทยาลัยศิลปะ ตอนเธอวาดรูป ความคิดฟุ้งซ่านจะหายไปและจิตใจก็พลันผ่อนคลาย เธอชื่นชอบทั้งกลิ่นสี ทั้งผิวสัมผัสที่แตกต่างกันในกระดาษทุกแผ่น ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่เธอตระหนักได้ว่า กระทั่งการวาดรูปก็ใช้ก่อสร้างกรรมได้

“เธอมาทำอะไรอยู่ที่นี่ ฉันกำลังจะตรวจรูปวาดของเธอนะ”

ฤดูใบไม้ผลิที่ผ่านมา ในระหว่างคาบเรียน เธอกำลังรอเด็กนักเรียนที่บอกว่าจะไปเข้าห้องน้ำ แต่ผ่านไปพักหนึ่งแล้ว ก็ยังไม่กลับมา พอเธอลองออกมาตามกลับพบว่าเด็กคนนั้นกำลังสูบบุหรี่และพูดคุยสนุกสนานกับเด็กคนอื่นอยู่ที่ดาดฟ้า ทันทีที่เห็นแฮว็อน เด็กคนนั้นก็โพล่งออกมาอย่างรำคาญใจ

“เฮ้อ ครูแกลงไปเองคนเดียวสิครับ!”

มันรูปวาดของใครกันนะ หากครูช่วยแก้ภาพวาดของนักเรียนที่ไม่มีความใส่ใจแล้วจะได้อะไรขึ้นมาล่ะ หลังจากนั้น นักเรียนก็ไม่ได้แยแสมันอยู่ดี แล้วเธอก็ได้ยินคำบอกเล่าของเด็กนักเรียนที่เคยเข้าร่วมการแข่งขันวาดภาพพูดกับเพื่อน ๆ ว่า

“ฉันวาดรูปไม่สวยแล้วหงุดหงิด เลยเอาสีชอล์กดำระบาย

หลังรูปไป แล้วไอ้เด็กที่อยู่ข้างฉันทันวาดโคตรเก่ง ตอนเด็กนั้นไปส่ง
รูปฉันเลยรีบเอาไปวางซ้อนต่อ แล้วก็กอดดูๆ ลงไปด้วยละ”

“โห สีคงจะติดไปสินะ”

“แน่สิ”

แฮวียนเปลอชยับก้าวเข้าไปใกล้ระหว่างที่พวกเด็ก ๆ
พากันหัวเราะคิกคัก

“ว่ายังไงนะ ตอนส่งรูปเธอทำยังไงนะ”

เด็กคนนั้นหันมามองด้วยสายตาที่บอกว่า อะไรละ ก่อน
จะพูดอีกครั้งด้วยใบหน้าที่ประดับรอยยิ้มภาคภูมิใจ

“ผมบอกว่าผมระบายชอล์กดำไว้หลังกระดาษวาดรูป
แล้วก็ฉุมนไปบนรูปวาดที่อยู่ข้างล่างไงล่ะครับ”

รถเมล์ส่งแฮวียนลงที่ป้ายรถตรงสามแยกหมู่บ้าน
ทุกสัปดาห์แล้วจากไป สายลมหนาวจากท้องทุ่งพัดมากระทบผิว
แก้ม เธออยู่ในชุดโค้ตตัวยาวกับผ้าพันคอ ลากกระเป๋าเริ่มออกเดิน
ไปตามทาง

เสียงกึกกักที่เคลื่อนเข้ามายังลานสเก็ตคันทนาทำลาย
ความสงบของฤดูหนาว ทุก ๆ ปีในช่วงอากาศประมาณนี้จะทำให้
น้ำที่อยู่ในนากลายเป็นน้ำแข็งเมื่อเสร็จสิ้นการเก็บเกี่ยว ยามได้เห็น
ลานสเก็ตที่กลายเป็นสนามเด็กเล่นของเด็ก ๆ ในหมู่บ้านทุกสัปดาห์กับ
มาร์ชเมลโลว์ในท้องทุ่ง เธอถึงรู้สึกว่ในที่สุดตัวเองก็กลับมาถึงแล้ว

จากสามแยกข้ามผ่านเนินขึ้นไป เธอหยุดฝีเท้าลงตรงร้าน
แรกที่มองเห็น

ร้านหนังสือกู๊ดไนต์

แม้ว่าบ้านโบราณเก่าแก่แห่งนั้นจะอยู่ในหมู่บ้านมานานาน แต่ป้ายชื่อแปลกตาที่แขวนอยู่กลับดึงดูดสายตาเธอไว้ มันเป็นบ้านที่คู่สามีภรรยาสูงวัยเคยอาศัยอยู่ นี่คงจะเปลี่ยนเจ้าของแล้วสินะ

“ร้านหนังสือในชนบทเนี่ยนะ...”

กุญแจสายยูกำลังอยู่ที่ประตูบานเลื่อน แฮว็อนจ้องมองด้านในที่มีคณิศรผ่านช่องทางต่างลายตารางของร้านหนังสือ แสงแดดอ่อน ๆ ที่ลอดผ่านบานหน้าต่างเผยให้เห็นเค้าโครงชั้นหนังสือกับโต๊ะตัวยาว ถึงไม่รู้ว่าเป็นใคร แต่เธอรูสึกว่าคนคนนั้นช่างมีความพยายามที่ดีเสียจริง กระทั่งร้านหนังสืออิสระในโซลยังไม่รอด ถึงแม้จะมีร้านหนังสืออิสระขนาดเล็กที่เหมือนเป็นตลาดเฉพาะกลุ่มอยู่ประปราย แต่ความเหนื่อยยากของคนที่ดำเนินกิจการไม่มีทางเล็กน้อยเหมือนขนาดร้าน

แม้จะคิดว่าคงไปต่อได้อีกไม่นานนักหรอก แต่ไม่รู้ทำไมเธอถึงเกลียดตัวเองที่คาดการณ์ไปก่อนล่วงหน้าแล้ว แฮว็อนปิดมมยุงเหยงแล้วเดินขึ้นไปบนเนินเขา

ผู้หญิงที่ลากกระเป๋าเดินทางใบใหญ่และสะพายกระเป๋าผ้าไว้ที่ไหล่เดินมาตามทาง

มกแฮว็อน?

ชั่วขณะนั้นอินซ็อบปล้นเสียศูนย์และต้องหลบอยู่ตรงขอบ

ลานสเกตอย่างตื่นตกใจ เขาหลับตาลงแล้วลืมตาขึ้นมาอีกรอบก็เป็นเธออยู่ดี เขาคิดว่าปีนี้เธอจะไม่กลับมาแล้วเสียอีก

“คุณอาไม่เล่นแล้วเหรอครับ”

ซึ่งโฮเดินเหมือนไถลลื่นบนลานน้ำแข็ง แล้วเขาก็ตามมาหยุดยืนอยู่ข้างๆ

“เปล่า มีคนเดินผ่านไปนะ”

“ใครเหรอครับ”

อินซ็อบก้มลงมองเด็กน้อย เพราะจับมือสอนกันมาหลายวัน ถึงจะเป็นเด็กที่ค่อนข้างไม่ถนัดเรื่องกีฬา แต่ตอนนี้ก็เล่นสเกตเป็นแล้ว

“เพื่อนเก่าล่ะ”

“เพื่อนเหรอ”

“เอาละ มาเล่นกันอีกรอบเถอะ!”

อินซ็อบตบเบา ๆ ลงบนหมวกกันน็อกของซึ่งโฮซึ่งสวมทับหมวกไหมพรมและปลักร่างเล็ก ๆ ไปบนลานน้ำแข็ง

ซึ่งโฮตัวน้อยที่ทั้งส่วนสูง ทั้งรูปร่าง ซ่างไม่เข้ากับเพื่อนที่อยู่ใว้ยแก้าขวบเหมือนกันเอาเสียเลย เขาคอยระมัดระวังไม่ให้ชนกับคนที่สวนไปมาบนลานน้ำแข็งพร้อมกับไถลตัวนำหน้าเด็กน้อย

เพื่อน

ถึงจะพูดอย่างนั้น แต่เธอเองจะคิดเหมือนกันไหมนะ เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะนับว่าตัวเองเป็นเพื่อนร่วมรุ่นโรงเรียนสมัย ม.ต้นกับ ม.ปลายได้หรือไม่ ตอนนี้แฮว็อนหยุดยืนที่หน้าร้านหนังสือ กำลัง

มองลอดผ่านหน้าต่าง เธอก็มัวตัวลงเล็กน้อยด้วยความสงสัยตัวตน
ของร้านหนังสือที่โผล่ขึ้นมาใหม่

อินซ็อบโอดครวญเล็กน้อย ทำไมต้องมาเวลาที่ร้านปิด
ด้วยนะ พอถึงฤดูหนาวที่น้ำในไร่นาจับตัวเป็นน้ำแข็งที่ไร เขาก็จะ
ถูกคุณลุงที่มัวยุ่งกับการขายซูปเปอร์และต็อกบกกก็เรียกตัวมาช่วย
งาน ด้วยเหตุนั้นเจ้าของนาอย่างเขาถึงได้มัวยุ่งอยู่ในทุ่งนาที่ไกลละ!

หากว่าตอนนี้เขาสามารถเทเลพอร์ต¹ได้ เขาอยากจะเปิด
ประตูเลื่อนออกและพูดว่า ‘เข้ามาสิ ไม่เจอกันนานเลยนะ’ แต่มัน
ไม่มีทางเป็นแบบนั้นได้ แล้วทันใดนั้นเธอก็ลากกระเป๋าเดินทางไกล
ออกไป

บนถนนที่ทอดขึ้นไปยังไฮดูเฮาส์ยังมีหิมะที่ไม่ทันละลาย
หลงเหลืออยู่ เกสต์เฮาส์อยู่ติดกับเส้นทางเล็ก ๆ ที่เชื่อมไปสู่ภูเขา
ด้านหลัง เมื่อก่อนตอนที่คุณยายเป็นคนดำเนินกิจการ ที่แห่งนี้ชื่อว่า
บ้านพักพุกฮย็อน แต่เมื่อตกทอดมาถึงน้ามย็องยอ มันก็ถูกเปลี่ยน
เป็นเกสต์เฮาส์ นั่นเป็นเรื่องตอนเธออายุสิบห้าปีและแฮว็อนติดตาม
คุณน้ามาอยู่ที่นี้ คุณน้าคงจะห่วงใยหลานที่ต้องมาอยู่ชนบทถึงได้
ไปรับหมาสีน้ำตาลจากข้างบ้านมาเลี้ยง มันชื่อไฮดู เพราะเป็นหมาที่
เพื่อนบ้านเลี้ยงไว้มันจึงมีอายุมากแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นมันก็มีชีวิตอยู่
ยืนยาวจนมาตายไปเมื่อไม่กี่ปีก่อน แม้ตอนนี้ไฮดูจะไม่อยู่แล้ว แต่
เกสต์เฮาส์ก็ยังคงใช้ชื่อไฮดูเฮาส์เช่นเดิม

---

¹ Teleport คือ การเคลื่อนย้ายสสารในปริบทา

“น้ำคะ หนูกลับมาแล้ว”

ระเบียงพื้นไม้ที่แข็งตัวลั่นดังเอี้ยดอ้าด กระทั่งเธอเปิดประตูเหล็กที่ติดกระจกขุนออกและถือกระเป๋าขึ้นไปบนบันไดชั้นสองแล้ว เธอก็ยังไม่เจอตัวน้ำอยู่ดี

ห้องที่แฮวีนเคยใช้ตอนเด็กไม่เปลี่ยนไปเลย เตียง โต๊ะหนังสือ ตู้ลิ้นชัก ตู้เสื้อผ้าสองประตู โซฟาสีแดงที่ได้รับเป็นของขวัญ สอบเข้าชั้นมัธยมปลาย กระทั่งข้าวของที่เธอเคยใช้ก็เก็บรักษาเอาไว้เช่นเดิม แม้เธอจะพูดอยู่หลายครั้งว่าการคอยทำความสะอาดมันเหนื่อย เอาใส่กล่องไปเก็บไว้ในห้องเก็บของเสียก็ได้ แต่น้ำกลับบอกว่าหากหลานสาวกลับมาก็คงอยากจะให้ห้องของตัวเองคงอยู่เหมือนเดิม

แฮวีนวิ่งมาน้ำต่างออกและจ้องมองไปด้านนอก บ้านอิฐชั้นเดียวใช้รับรองแขกที่มาพัก ต้นโอวีใบร่วงโรย เหลือไว้เพียงเถาวัลย์ ทางสายเล็กที่ทอดยาวไปยังภูเขาด้านหลังยังอยู่เช่นเดิม บ้านข้างเคียงที่ใกล้ขนาดขว้างผลไม้ไปตกยังลานบ้านได้ก็ไม่เปลี่ยนไปเลย เพียงแต่บรรยากาศทั้งหมดกลับดูทรุดโทรมกว่าครั้งสุดท้ายที่เธอเคยมา

ในตอนนั้นเอง เธอพลันสะดุดตากับอาคารใหม่สองหลังที่โผล่พื้นเนินด้านโน้นขึ้นมา บ้านสองชั้นโอ้อ่าที่สร้างขึ้นเป็นคู่แฝดกัน ไม่ว่าจะดูยังไง...ก็เป็นเกสต์เฮาส์ ลมหายใจแผ่วเบาค่อยๆ ผ่อนออกมาจากปากของเธอ ไม่ว่าจะยังไงไฮดูเฮาส์ก็ไม่เคยเป็นที่นิยมอยู่แล้ว เพราะไม่มีแขกมาพัก น้ำเองก็คงจะออกไปข้างนอก

เธอค้นกาต้มน้ำในครัวออกมาชงกาแฟ รูปถ่ายของแฮวีน ที่กอดไฮโดูตั้งอยู่บนชั้นวางของเคาน์เตอร์ครัว นั่นเป็นตอนเธออายุสิบแปดปี คุณยายที่กำลังรดน้ำดอกไม้ตรงลานบ้านถูกถ่ายติดมาเพียงมุมด้านหลัง

ก่อนที่คุณยายจะเสียชีวิต ไฮโดูเฮาส์เคยมีผู้หญิงสามช่วงวัยอาศัยอยู่ ช่างให้ความรู้สึกเป็นทรงสามเหลี่ยมอย่างบอกไม่ถูก แม้อาลัยจะ...สงบสุข แต่ก็มีบางมุมที่หนาวเย็น ขณะเดียวกันก็สร้างความรู้สึกมั่นคงด้วย แม้จะคอยดูแลกันและกัน แต่เมื่อใครคนหนึ่งเกิดอารมณ์อ่อนไหวก็จะคอยระวังตัวไม่ไปกระทบกระทั่งความรู้สึกกัน แต่ละคนต่างพยายามยึดมั่นอยู่ในพื้นที่ของตนเองภายในบ้านที่ไม่ได้กว้างขวางแห่งนี้

เมื่ออายุมากขึ้นและเกิดอาการกล้ามเนื้ออ่อนแรง คุณยายก็เริ่มใช้กรรไกรกับหลายสิ่งหลายอย่าง เมื่อลำบากในการแกะถุงพลาสติกที่ผูกเอาไว้แน่นก็ตัดฉับ ๆ ด้วยกรรไกร กระทั่งเชือกมัดผักปวยเล้งก็ยิ่งตัดฉับ ๆ ทั้งหมดทั้งมวลล้วนตัดฉับ ๆ ทั้งที่กล้ามเนื้ออ่อนแรงขนาดนั้น ตอนหุบไหหมักซอส คุณยายไปเอาเรือวแรงมาจากไหนกันนะ กรรไกรเหล็กเก่าคร่ำคร่ายังคงแขวนอยู่บนชั้น

คุณยายผู้ชราตรอมใจเพราะเหล่าลูกสาว แม้ตั้งใจไม่เอ่ยปากเรื่องลูกสาวคนโตซึ่งก็คือแม่ของแฮวีน แต่คุณยายมักจะเผยความผิดหวังและเสียใจต่อลูกสาวคนเล็กอย่างมียองยอ เป็นความเสียใจที่ใกล้เคียงกับความโกรธเคือง น้ำที่เวียนแกงและฉลาดเฉลียว น้ำที่เคยออกท่องเที่ยวรอบโลกตอนวัยรุ่นกลายเป็นนักเขียนนิยาย

ที่ได้ตีพิมพ์ แต่แล้ววันหนึ่งทั้งหมดก็สูญเปล่า น้าบอกว่าจะเลิกเขียนหนังสือและกลับมารับช่วงต่อกิจการบ้านพัก ซึ่งคุณยายไม่พอใจมาก

โฮ่ง โฮ่ง!

ประตูเปิดออกพร้อมกับเสียงหมาเห่าดังขึ้น ทำให้แฮวียนสะดุ้งตกใจ โฮดูเหรอ หมาสีน้ำตาลที่วิ่งมาดูคล้ายโฮดูเสียจนเธอเกือบเข้าใจผิด แต่มันไม่มีทางเป็นไปได้ เจ้าหมานั้นทำจมูกฟุดฟิดดมกลิ่นคนแปลกหน้า

“แฮวียนมาแล้วเหรอ”

มย็องยอแขวนหมวกไหมพรมไว้ตรงที่แขวนเสื้อและเดินมาที่ครัว วางหม้อที่ห่อด้วยผ้าลงบนโต๊ะพร้อมกับยิ้มสดใส

“เพิ่งมาถึงเองคะ เจ้านั้นใครกัน”

“ลูกชายโฮดูนะ”

“โฮดูมีลูกด้วยเหรอ”

“ก็ลูกที่มันคลอดก่อนจะมาอยู่บ้านเราไงล่ะ พอเจ้าของบ้านหลังนั้นเสีย ฉันก็เลยไปพามา”

เมื่อได้ยินว่าเจ้าก้อนขนสีน้ำตาลที่สำรวจจนพอใจแล้วก็วิ่งไปยังระเบียงนั้นเป็นลูกโฮดู เธอก็รู้สึกแปลกๆ ขึ้นมา

“มันชื่ออะไรคะ”

“คุนบัม”

แฮวียนหลุดหัวเราะพริตดอกมา

“ครอบคร้วผลเปลือกแข็ง²สินะ”

เจ้าหมาดูจะอายุเยอะแล้วและขาข้างหนึ่งก็เหมือนไม่ค่อยดี

“เหงา ๆ ก็เลยเอาลูกหมามาเลี้ยงนะสิ”

“ดีใจที่มันคล้ายโฮดูนะ”

มย็องยอตอบกลับสั้น ๆ และคลายผ้าที่ห่อหม้อออก พอโฮดูจากไปน้ำก็ท่วมขังอยู่ช่วงหนึ่ง แต่เธอกคงจะลืมช่วงเวลานั้นไปแล้ว แฮว็อนจึงไม่คิดจะพูดถึงมัน เธอซึ่งรูปที่ตั้งอยู่บนชั้นวางแทน

“น้ำคอยมองหน้าหนูทุกครั้งทีล่างจานเลยเธอเนี่ยประทับใจจัง”

“รูปร่างวางอยู่ตรงนี้หรือเธอ ไม่รู้เลยนะเนี่ย ของที่มันวางติดอยู่ที่เดิม นานไปฉันก็ไม่สังเกตเห็นแล้วละ”

แม้แฮว็อนจะเดาะลิ้น แต่รู้ดีว่านั่นเป็นการทำไปโดยเปล่าประโยชน์ น้ำอยู่ในชุดกางเกงทรงฮาเริ่มกับเสื้อกั๊กบุนวมและผมสีอ่อนไว้ซึ่งการจัดแต่งทรงผมใด ๆ ถูกรวบขึ้น

“ทำไมมองแบบนี้ล่ะ ฉันดูแก่หรือไง”

“อ้อ...นิดหนึ่ง”

“ก็ไม่ได้เจอกันตั้งสองปีนี่ แกเองพออายุสามสิบก็ดูเปลี่ยนไปเหมือนกันนะ”

“หนูเป็นผู้ใหญ่แล้วไงล่ะ”

มย็องยอเค้นเสียงขึ้นจมุก เธอย้ายหม้อโจ๊กไปวางบนเตาแก๊สและแกะพายที่ห่อด้วยฟอยล์ห่ออาหารวางใส่จาน

---

² โฮดู หมายถึงวอลนัท และคุนบัม หมายถึงเกาลัด ซึ่งเป็นพืชที่มีผลเปลือกแข็ง

“พอบอกว่าแกมา ชูจ้องเลยต็มใจก็พักทองกับอบพายแล้ว
ให้ฉันไปเอา พอบอกไปว่าฉันเป็นคนมีการมึงานทำเยอะแยะ ยัยนั้น
เลยบอกว่าจะขับรถพากลั้บมาส่งถึงหน้าบ้าน แบบนั้นแล้วไอ้ที่ฉันถ่อ
ไปเอานั้นเพื่ออะไรกัน”

“แค่รู้สึกขอบคุณก็พอแล้วนะ น้ำชูจ้องก็ยังมีน้ำใจเหมือน
เดิมเลยนะ”

แฮวือนดึงปลายชิ้นแอบเปิดฝานที่ปักอยู่บนพายออกมา
แล้วเอาเข้าปาก กลืนแอบเปิดไซยมาจากพายที่ยังอุ่น ๆ อยู่

“ปีนี้จะอยู่สักกี่วันล่ะ ห้าวันหรือ”

“หนูไม่กลับไปแล้ว”

“ว่าไงนะ”

“หนูว่าจะอยู่ที่นี้สักพัก หนูลาออกแล้ว น้ำต้องเลี้ยงหนู
แล้วละ”

มือของมย็องยอที่กำลังหันพายพลันชะงักค้าง แม้แฮวือน
จะยิ้มพรายออกมา แต่เธอก็ทำเพียงจ้องหลานรักเงียบๆ

ช่วงเวลาหนึ่งของทุกๆ ปีในฤดูหนาว อิมอินซ็อบ เจ้าของ "ร้านหนังสือกึ่งไนต์" ผู้มุ่งมั่นกับการทำร้านหนังสือในแบบที่ตัวเองเชื่อ จะรอคอยให้ใครบางคนปรากฏตัวขึ้น เธอคนนั้นคือ มกแฮว็อน ครูสอนศิลปะผู้เคยเป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนที่เขาสอบหลงรักมานาน โดยที่เธอแทบไม่รับรู้การมีตัวตนของเขา ทว่าปีนี้ดูเหมือนจะต่างออกไป เมื่อเธอมาสมัครทำงานพาร์ทไทม์ในร้านหนังสือของเขา ท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บ หัวใจของสองหนุ่มสาวกลับค่อยๆ อบอุ่นไปด้วยความรัก นิยายสุดฮิตจากเกาหลีที่นักอ่านประทับใจจนถูกนำไปสร้างเป็นซีรีส์เรื่องดัง

ภาพประกอบปก : เจดีย์

หนังสือวรรณกรรมแปลร่วมสมัย

319 บาท

Biblio
It's not just about books.